

Олена ковзнула поглядом по останньому реченню, задумливо постукотіла нігтем мізинця по зубах, видала кілька слів, перечитала знову. Перевірила кількість знаків у віконці статистики і з почуттям виконаного обов'язку закрила файл. Попереду чекає чимало роботи, але найголовніший крок до нової книжки зроблено: рукопис готовий — і вчасно!

Надіславши цю радісну звістку редакторці, Олена стиха застогнала. Ніколи, ніколи не підписувати угоду з датами, допоки на руках нема готового тексту! За ті копійки, що їй заплатили, воно того не варте.

Підвелася з крісла, потягнулася, крутнула затерплим тулубом. Спинні хребці хруснули. Зараз би масаж... Вона сумовито оглянула продавлене сідало і вирішила замовити ортопедичну подушку.

У шлунку заквилило. Так завжди: варто робочому потоку спинитися, і мізки перемикаються на рейки буденності. Відтак з'ясовується, що фоновий серіал чи музика змовкли бозна-коли, завбачливо заварений чай давно вистиг, а переповнений сечовий міхур ось-ось лусне...

Пританцьовуючи, Олена влетіла на кухню, видобула зі сховку на найвищій полиці пляшку чилійського вина, збереженого для святкової okazji, відкоркувала і ковтнула. Завершення рукопису — маленьке свято, яке кожен автор відзначає власним ритуальчиком.

Густе терпке вино вимагало супроводу. Олена зазирнула до холодильника, але там розкинулося журливе пустище, де між упаковками соусів не вистачало хіба що мертвої миші. Так було і вчора, і позавчора... Коли в заграві дедлайнів насуваються серйозні фінансові штрафи, то навіть продовольчі закупки втрачають пріоритет. Ніщо так дієво не позбавляє письменницьких ступорів, нервових клітин і регулярного харчування, як реальна можливість влетіти на бабло.

Олена зітхнула. Раніше він завжди купляв щось смачненьке дорогою додому... Вона досі не звикла жити сама.

Відзначивши, що холодильник варто розморозити й помити, Олена рушила на пошуки харчів. Десь мали лежати окраєць чорного і рештки гауди, натомість знайшлися висохле яблуко (останнє з власного врожаю), пачка гречаних пластівців (задавнених) і скислий йогурт (чому не в холодильнику?). Хліб і сир, згадала раптом, обернулися вранішнім бутербродом, тобто її сніданком і обідом.

Годинник показував чверть на восьму, тож Олена відкрила сайт найближчої піцерії.

В очікуванні замовлення тинялася кімнатами і занотовувала, що треба прибрати чи поремонтувати — все, що довелося відкласти через рукопис. Склавши перелік, почала з найлегшого: несмачне яблуко в компанії зіпсованого йогурту перекочувало до смітника. Чудовий старт!

Дзвінок у двері. Треба полагодити замок на хвіртці: ще один пункт до списку справ... Олена глянула в дзеркало — пожмакані спортивки, безформна футболка, сплутані патли, мішки під очима — і відчинила двері так рвучко, що ледь не вперіщила кур'єра по лобі.

— Доброий вечір! Велика «п'ять сирів», оплата онлайн, — не розгубився той.

— Це моє.

— Дивився на ім'я і все думав, чи ти та сама Олена, чи її тезка.

Коли у видавництві наполягали на фотографії на обкладинках, обіцяли, що це неабияк сприятиме впізнаваності. І справді: Олену почали впізнавати на її власних презентаціях і книжкових фестивалях. Також двічі на автобусній зупинці, а ще той випадок на касі в супермаркеті... От тільки жодного разу в готелі, ресторані чи бутіку. Ніколи не просили про спільне селфі або автограф на серветці, не пропонували безкоштовну послугу чи подарунок від закладу... Наївні мрії новачка.

— Я тебе впізнав, — кур'єр задоволено примружився. — А ти мене?

Знущається?

— Ні.

— Клятий намордник.

На превелике незадоволення Олени, він зсунув маску на підборіддя. Блідий, кощавий, посмішка гостра, погляд пронизливий. Світле волосся недбало зібране в кінський хвіст.

— Моя піца, — нагадала Олена.

— Не впізнала, — розчаровано констатував кур'єр. — А ми разом навчалися на журналістиці.

У пам'яті закрутився проектор зі слайдами-спогадами студентських років. Одногрупники... Авдиторії... Сесії... Гулянки... Згадала!

Відлюдькуватий тип, що просиджував семестри самою, ні з ким не спілкувався, навіть жодного разу не пішов гуляти після пар. Утім, ніхто його і не запрошував. На перервах утикався носом у книжки, на лекціях дискутував із викладачами, до останнього захищав свою позицію. Вчився завзято, здавався амбітним... Класичний типаж.

А на одному заліку, до якого Олена не підготувалася, навіть дозволив списати. Чорт, як же його звать? Геть із голови вискочило.

Павза ніяково затягувалася. Олена спробувала потайки прочитати ім'я на бейджіку, але він це помітив.

— Сашко я. Сашко, — він безцеремонно тицьнув їй коробку. — Прошу.

— Вибач.

Ох і зустріч.

— Відомим письменницям дозволяється, — посміхнувся він. — Слухай, не проти, якщо я до тебе завітаю?

— Просто зараз? — здивувалася Олена.

— Ти що, я ж на роботі, — Сашко потрусив термосумкою з логотипом піцерії. — Потім якось. Я теж пишу... Шукаю професійної поради.

Вона ледь стримала стогін. Аби тільки не вимагав книжку в подарунок! Чомусь усі вважають, ніби автори отримують стоси своїх книжок задарма, а не мусять купувати їх у видавництвах.

— Зрозуміло, — Олена швидко зметикувала, як його здихатися. — Напиши мені на фейсбуці, там усе узгодимо, добре?

— Мене немає на фейсбуці.

— Інстаграм?

— Не користуюся соціальними мережами. Будь-якими. Взагалі, — похитав головою Сашко.

Диваком був, диваком лишився.

— Коли треба, заведу сторінку. Вибач, маю їхати далі, — він сховав маску у кишеню і рушив до припаркованого біля хвіртки моторолера. — Хай піца смакує!

Олена зачинила двері, переконалась крізь вічко, що несподіваний знайомець справді поїхав, після чого викинула його з голови.

Долоні зігріває коробка з улюбленою піцою, на столі чекає пляшка вина — цій затишній компанії не вистачає тільки гарного фільму і... Вчасно спинилась. Їй не вистачає тільки гарного фільму, крапка.

Зморена хронічним недосипанням останніх тижнів, Олена заснула після останнього шматочка, ніби насичений удав.

Наступного ранку у друзі постукав порожній профіль без фотографії. Олена без докорів сумління відхилила запит. Її повсякчас просили про допомогу з текстом — зазвичай незнайомці, зазвичай із купою помилок у зверненні. Всі незмінно обурювалися ввічливій відповіді, що послуга безкоштовна. Сашко, вирішила собі Олена, навряд чи належав до тих рідкісних однаків, які були готові платити за консультацію.

Без дамоклового меча дедлайну день складався чудово. Вона годину мокнула у ванні з піною, зробила перший за бозна-скільки днів мейк-ап, пробіглася соцмережами по всіх пропущених відгуках на свої книжки (коментар і серденько до схвальних, коментар без серденька до негативних), погуляла містом, посиділа в улюбленій кав'ярні, накидала план промоції, домовилась з улюбленою блогеркою про ексклюзивне інтерв'ю щодо новинки, зайшла до супермаркету. Знайома перекладачка поділилася чуточкою, що — схрестили пальці! — книжками Олени зацікавилися у канадському видавництві, яке планує запустити лінію сучасної закордонної прози. Грандіозна новина! Про вихід на англомовний ринок можна лише мріяти — там

відкриваються нові обрії, справжні можливості, реальні гроші... Редакторка звісткою про рукопис потішена, текст рідерам розіслано. Можна побайдикувати і допити вино, яке вчора заледве скуштувала.

А потім братися за всі статті, що заборгувала. Купа роботи гарно відволікає від порожнечі розірваних стосунків.

А ще потім можна братися до чогось нового. Справжнього. Що вже давно визрівало на душі.

Її видавництву такий задум не сподобається. Постійним читачам, напевне, також... Не буде гострого сюжету і простих речень, що несуться короткими розділами до кульмінаційного фіналу, — тільки відверта сповідь письменниці, яка здатна зазирнути всередину інших людей і збагнути їхні пристрасті, проте не спроможна приборкати власних тарганів. Буде кохання, що буяє на сторінках, але всихає поза ними, і дні, змарновані на написання вже давно написаних сюжетів, і втрачені друзі, й гіркота розчарування. Буде клавіатурне плекання вигаданих доль, коли справжнє життя спалахує за вікном, поволі минаючи.

Чи був задум оригінальним? Ні! Про це писали безліч разів.

Чи хотіла вона його втілити? Так! Їй це було необхідно.

Переглядала нотатки, що копичилися впродовж років. Деякі викидала, деякі не впізнавала, ніби їх писала інша людина. «На домашнє порно варто зважитися бодай тому, що одне відео збере переглядів більше, ніж усі мої книжки разом узяті. Квінтесенція мистецтва, що несе втіху мільйонам глядачів і гідний заробіток творцям». Трохи кострубато, але правдиво. «Коли вічно переписуєш старі сторінки, на створення нових не лишається часу». Банально, але теж влучно.

І так далі, нотатка за нотаткою. Олівець за звичкою малював у блокноті схему майбутнього сюжету, допоки не перекреслив усе одним вольовим рухом. Цього разу буде інакше!

За вікном сутеніло, проте Олена не вмикала лампи — ловила останні промені призахідного сонця. Чилійські таніни в'язнули на язичі, торохкотіли в макітрі, заколисували приемним станом легкого сп'яніння.

Дзвінок у двері. Помілилися адресою? Чи, може... Він надумав зробити сюрприз?

Олена зазирнула у вічко і заледве стримала лайку. От нахаба! Приперся без запрошення. Вирядився, приніс квітку, ніби на побачення. Ну і стирчи на ганку до другого прищестя!

Пішла було геть, але її виказав дзенькіт перекинутої металевої ложки для взуття.

— Привіт, — почулося з-за дверей.

Бляха-муха! Олена знову зиркнула у вічко. Незваний гість ніби відчув її погляд і помахав дрібною трояндою, з тих, що зазвичай продають у супермаркетах.

— Я писав, що заїду сьогодні. Ти, мабуть, не побачила. І відколи це вважається погодженим візитом? Вибач, якщо невчасно.

— Так, ти невчасно, — відповіла Олена.

— Це щодо оповідання. Багато часу не займе.

Чорний костюм на миршавому Сашкові сидів кумедно, ніби на кілька розмірів більший. Позичив? Охайний вузлик краватки на білій сорочці. Кілька свіжих порізів на ретельно виголених щоках. Старенький портфельчик на плечі.

Раптом Олені стало його шкода.

— Можу прийти іншим разом, — Сашко нервовим рухом смикнув за тугий комірець. — Скажи лише коли.

Повагавшись, Олена знайшла у сумочці газовий балончик «Терен», один із обов'язкових пунктів щоденної програми «уникнути згвалтування»: зачиняти кватирки на ніч навіть задушливого літа, не заходити до ліфтів із незнайомцями, не користуватися громадським транспортом уночі, не залишати свій напій на вечірках без нагляду

і багато іншої рутини, знайомої виключно жінкам, адже чоловік на питання «до яких заходів ви мусите регулярно вдаватися, аби уникнути сексуального насилля?» відповість хіба що здивованим поглядом чи смішком.

Зрештою, цей хлопець дав тобі списати і врятував від проваленого заліку, то чому б і не віддячити, прошепотів на вухо винний дух.

Балончик улігся до кишені спортивок. Олена відчинила двері.

— Часу катма, бо чоловік повернеться за кілька годин, — збрехала з порога.

— Маєш гарний вигляд, — пролунало у відповідь.

А й справді, вона зранку робила макіяж. Забула! Ось як можна здичавіти через дедлайни і роботу вдома.

— Це тобі!

Троянда, годі знайти квітку банальнішу.

— Дякую.

Гість скинув туфлі, посунув до вітальні, ввімкнув світло, наче у себе вдома. За таке нахабство Олена вирішила не пропонувати ні чаю, ні кави.

— Чудово влаштувалася! — Сашко діловито, наче покупець у магазині, рушив кімнатою. На кожному кроці зупинявся, витягував шию, крутив головою.

— Затишне кубельце, — оголосив зрештою, кинувши портфельчика на крісло.

— Мене влаштовує, — Олена знічев'я понюхала трояндовий бутон. Аромату не відчувалося.

Сашко завмер біля книжкових полиць, її особистої гордості.

— Солідно виглядає, — він зачудовано розглядав групувані по авторах різноманітні корінці, що охайними рядочками тягнулися від підлоги до стелі. — Тисячі дві, мабуть?

— Заледве вісім сотень.